

(Bojsen, Bækgaard, Døcker, Frandsen, Frøkjær, A. P. Hansen, Chr. Hansen, Carl Jensen, Jensen (Aale), Jensen-Grimsbjerg, Johansen, Jørgen Møller, Hans Nielsen, Rasmus Nielsen, og Nygart [Form.]). Betænkning (B. Sp. 3201) afgiven $\frac{11}{5}$. (Ordfører: Nygart). 2. Beh. $\frac{17}{5}$ (L. Sp. 1835). 3. Beh. $\frac{18}{5}$ (L. Sp. 1847). *Tilbagesendt til Folketinget*. Udvalgets Erklæring (B. Sp. 3443) afgiven $\frac{1}{6}$. Æneste Beh. $\frac{16}{6}$ (F. Sp. 8518). Loven stadfæstet 30. Juni 1922. (Lov-Tid. Nr. 424).

Inden Lovens Vedtagelse gjaldt der vedrørende Afhændelse af selvdøde Dyr den Ordning, at disse kun maa afhændes til visse Destruktionsanstalter, som dertil er autoriseret af Landbrugsministeriet. Men denne Ordning var i Virkeligheden af en midlertidig ekstraordinær Beskaffenhed, idet den hvilede paa Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 5. April 1919, der egentlig kun havde til Formaal at sikre en retfærdig Fordeling af de forhaandenværende Fedtbeholdninger under den Fedtmangel, som herskede den Gang. Da det imidlertid tillige altid vil være af Vigtighed, at man kan sikre Befolkningen imod, at Kødet af selvdøde Dyr bliver anvendt til Menneskeføde, kunde den ekstraordinære Ordning ikke bringes til Ophør, forinden der ved Lov var truffet saadanne Bestemmelser, at Anvendelsen af Kødet af selvdøde Dyr paa betryggende Maade kan kontrolleres. I Rigsdagssamlingen 1919—20 fremsatte den daværende Landbrugsminister, Kristjan Pedersen, et tilsvarende Lovforslag, (se Aarvog 1919—20 pag. 341), som skulde afløse den nævnte Bekendtgørelse af 5. April 1919. Dette Lovforslag indeholdt imidlertid den Bestemmelse, at der skulde være tvungen Aflevering, at altsaa Afhudning og Hjemmeafkogning skulde være forbudt, og at de autoriserede Destruktionsanstalter skulde modtage Dyrene og afregne dem til visse fikserede Priser. Saavel imod Afleveringspligten som mod Pristfastsættelsen rejste der sig paa Rigsdagen en skarp Kritik, og de omtalte Bestemmelser indeholdtes ikke i det nu forelagte Lovforslag. — Loven afløser i Sønderjylland en Ordning, der hvilede paa tysk Lovgivning, og som paabød Afleveringspligt til Destruktionsanstalterne, hvorefter Kadaver ejeren ved maanedlige Opgørelser fik sit Tilgodehavende udbetalt i tyske Mark gennem Kredse (nu Amterne). Da denne Ordning vakte en Del Misfornøjelse dels paa Grund af den stadig synkende Markkurs og dels paa Grund af Vanskelighederne ved Beløbenes Inddrivning, er Lovens Gyldighedsomraade ogsaa udstrakt til disse Landsdele.